«Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει».

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

«Πλούσιοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσατε· ἐγκρατεῖς καὶ ράθυμοι τὴν ἡμέραν τιμήσατε· νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες».

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Η ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΙΕΡΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

Ἡ μεγάλη σημερινὴ ἡμέρα μὲ φέρει ὁλοψύχως εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν τῆς Ἱερουσαλήμ. Καὶ ὅλων ἐκεῖ τὰ μάτια τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς μας στρέφονται. Ἐκεῖ εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, ἡ Χριστιανωσύνη δίδει, κατὰ τὴν Ἀνάστασιν, τὸ μέτρον τῆς τελευτουργικῆς ἐπισημότητος. Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς Ὀρθοδοξίας ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν βαρύτητα τοῦ γεγονότος. Καὶ αἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν, ποὺ κατακλύζουν τὴν ἁγίαν Γῆν, παρακολουθοῦν τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην κ. Βενέδικτον τὸν Α', συμπαρεστατούμενον ἀπὸ Ἀρχιεπισκόπους καὶ Ἱερομονάχους, νὰ μεταδίδῃ τὸ φῶς, μαζὶ μὲ τὸ ὑπέρτατον μήνυμα τῆς θείας Ἐξάρσεως. Εἰς τὴν τελετὴν μετέχουν οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχηγοὶ τῶν Ἀρμενίων, Κοπτῶν, Συρίων. Τὸ ξεκίνημά της γίνεται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Πατριαρχεῖον. Κατέρχονται εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ πρὸ τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου σταματοῦν. Αἱ θῦραι του εἶναι ἐσφραγισμέναι. Ὁ Πατριάρχης κ. Βενέδικτος ἀποβάλλει τὸν πολυτελῆ σάκκον του καὶ τὰ χρυσοκέντητα ἐπιμανίκια, ἀντικαθιστῶν αὐτὰ διὰ λευκῶν τοιούτων καὶ παραμένων μόνον μὲ κατάλευκον στιχάριον, ἐπιτραχήλιον καὶ ζώνην. Ὁ Ἰορδανὸς ἀρχιθυρωρός, παρουσίᾳ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ξένων θρησκειῶν, ἐρευνᾷ τὸν Πατριάρχην, μήπως φέρῃ τι πρὸς παραγωγὴν φωτὸς καί, ἀφοῦ βεβαιωθῇ τὸ ἀλύμαντον τῶν σφραγίδων, ἀφαιρεῖ τὰς σφραγῖδας τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου. Ὁ Πατριάρχης, λαμβάνων ἀνὰ χεῖρας ἐκ τῶν διακόνων τοὺς πυρσοὺς ἐσβεσμένους, εἰσέρχεται εἰς τὸν Ζωοδόχον Τάφον, τοῦ Ἀρμενίου Πατριάρχου κλπ. ἐπισήμων παραμενόντων εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ Ἁγίου Λίθου, καὶ κλείεται ἡ θύρα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὁ θόρυβος μεταβάλλεται εἰς ἄκραν σιγήν, ἥτις διαδέχεται τὰς πρὸ μακροῦ ἐξ ἀλαλαγμοῦ δονουμένας ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ Ναοῦ. Ὁ πολυπάταγος ἐκεῖνος χείμαρρος ὡς διὰ μαγείας ἀπονεκρούται. Ὅλων τὰ βλέμματα εἶναι ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύραν τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου. Ἀγωνία ἄρρητος καταλαμβάνει τὰ πλήθη. Ὁ Πατριάρχης, γονυπετὴς πρὸ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου, προσεύχεται πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ Παντός, ὅπως καταπέμψῃ τὸ Ἅγιον Φῶς καὶ ἀναδείξῃ τοῦτο ἁγιασμοῦ δῶρον καὶ ἁμαρτημάτων λυτήριον, ἀπαγγέλλων τὴν ἑξῆς εὐχήν: «Τὸν ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ ἑαυτὸν κενώσαντα καὶ τῷ φωτὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐπιγνώσεως τὰ ἐν σκότει διαπορευόμενα Ἔθνη καταλάμψαντα καὶ διὰ τῆς ἐν Ἅδῃ καθόλου αὐτοῦ τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ καταχθόνια φωτὸς πληρώσαντα, ὅπως τὸ ἐκ τοῦ Φωτοφόρου Αὐτοῦ Τάφου τοῖς πιστοῖς διαδιδόμενον φῶς ἀναδείξῃ ἁγιασμοῦ δῶρον, νοσημάτων ἀλεξιτήριον καὶ εὐλογήσῃ καὶ ἁγιάσῃ τοὺς εὐλαβεῖς αὐτοῦ ἁπτομένους καὶ δεῖ αὐτοὺς περιπατεῖν ἐν τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ, ὡς τέκνα φωτός». Μόλις ὁλίγα λεπτὰ παρέρχονται καὶ τὴν πρὸ μικροῦ νεκρικὴν σιγὴν διαδέχεται αἴφνης βοὴ συμμιγής, ἱκανὴ νὰ σχίσῃ τὸ καταπέτασμα ἕως κάτω καὶ νὰ σείσῃ τοὺς ὑψηλοὺς θόλους αὐτοῦ, ἀκούεται: Τὸ Ἅγιον Φῶς! Τὸ Ἅγιον Φῶς! Αἴφνης ἀναφαίνεται ὁ Πατριάρχης βαθύτατα συγκεκινημένος καὶ λίαν κεκμηκώς, προτείνων τοὺς ἀνημμένους πλέον δύο πυρσοὺς ἑκ 33 κηρίων ἑκαστον, διὰ τῶν δύο ὀπῶν τοῦ προθαλάμου.

Εἰς τὸ Ἱερὸν Κουβούκλιον, ὅπου τελεῖται ἡ μυσταγωγία, ἐκεῖ εἰς τὴν καθηγιασμένην περιοχὴν τῆς Πίστεως, τὸ πνεῦμα, μέσα ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ περιβάλλοντος, ἀφήνεται ἐλεύθερον εἰς τὴν πτῆσιν, διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὸ νόημα καὶ τὸ βαθύτερον περιεχόμενον μιᾶς μεγάλης, ἀκαταλύτου καὶ αἰωνίας πραγματικότητος: Τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅλα, κατὰ τὴν ὥραν αὐτῆς τῆς ὑπερτάτης τελετῆς, πλησιάζουν εἰς τὸ Πανάγιον Τάφον τὰς φυσικάς, τὰς οὐσιαστικὰς των διαστάσεις. Ὅλα ἐξαϋλώνονται κάτω ἀπὸ τὰς ἀνταυγείας τῶν πολυελαίων, ποὺ μεταφέρουν εἰς τοὺς ὑπερβατικοὺς κόσμους καὶ καταλύουν τὴν ἀπόστασιν καὶ τοῦ χρόνου καὶ διὰ νὰ φωτίσουν μὲ πληρότητα τὸ ἀνεωγμένον μνημεῖον, τὸν ἄγγελον ποὺ ἀνήγγειλεν εἰς τὰς γυναῖκας ὅτι «οὐκ ἔστιν ὧδε». Ἡ εἰδυλλιακὴ τρυφερότης τοῦ ὄρθρου ἐκείνου, μὲ τὴν ποίησιν ἑνὸς γεγονότος ἐκπληκτικοῦ εἰς τὴν λιτὴν ἀλήθειάν του, ὅλος ὁ ζεστὸς τόνος τῆς θείας ἀποκαθηλώσεως, ὅλη ἡ συντριπτικὴ ἐπιβεβαίωσις, ὅλη ἡ θριαμβικὴ δικαίωσις τοῦ κηρύγματος καὶ τοῦ μαρτυρίου, ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ δράματος καὶ τῆς λυτρώσεως, περνοῦν μὲ τὴν ἀκτινοβολίαν, ποὺ διαχέεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰωνίαν Πηγὴν τοῦ Χριστιανικοῦ Ἰδεώδους, ἀπὸ τὸν Πανάγιον Τάφον.

Δὲν ἔχει, βέβαια, ἀνάγκην ἐπισημότητος ἡ Πίστις. Δὲν ἔχει ἀνάγκην μεγαλοπρεπείας. Διότι εἶναι ἐντὸς ἑνὸς ἑκάστου, ὅταν «ἑνώπιος ἑνωπίῳ» θελήσῃ νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸ οὐσιαστικὸν μεγαλεῖον της. Ὅμως, εἰς τὴν ἀναστάσιμον ὥραν, εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς ἀγαλλιάσεως, ὅταν συμβαίνῃ νὰ ὑπάρχῃ, προσθέτει τὸν τόνον καὶ δίδει τὴν αἴσθησιν τῆς στιγμῆς. Εἰς τὸ Ἱερὸν Κουβούκλιον, ἡ λιτανεία τῶν ἀρχιερέων μὲ τὰ ἀπαστράπτοντα ἄμφια, ἡ σειρὰ αὐτὴ ποὺ πλαισιώνει τὸν Πατριάρχην, βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ πλησιάσῃ ὁ νοῦς τὸ θεῖον καὶ νὰ λάβῃ τὴν αἴσθησιν τοῦ μεγάλου, τοῦ ὑπερτέρου, τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ποὺ μόνον ὁ Θεός, ὁ Ἕνας, ὁ πραγματικὸς Θεὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης ἠμπορεῖ νὰ πραγματοποιῇ.

Γονυπετεῖ τώρα ἡ μνήμη, καθὼς παλινδρομεῖ εἰς κάποιαν ἀλησμόνητον Ἀνάστασιν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον. Καὶ νοσταλγεῖ. Πόσον θέλει ἡ ψυχὴ τοῦ πιστοῦ νὰ ζήσῃ μίαν τέτοιαν Ἀνάστασιν.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

(14—4—63) ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΙΩΑΝ. (α'. 1—17)

"ΘΕΟΣ ΗΝ Ο ΛΟΓΟΣ,,

Τοῦ αἰδεσ. κ. Γ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ διακήρυξις αὐτὴ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ποὺ εἶναι γραμμένη στὴ πρώτη σειρὰ τοῦ Εὐαγγελίου του καὶ ἀκούγεται κάθε χρόνο τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, δὲν εἶναι διακήρυξις ἑνὸς ἀνθρώπου. Εἶναι διακήρυξις αἰωνίου κύρους, βεβαιωμένη ἀπὸ ἀτράνταχτα γεγονότα καὶ σφραγισμένη μὲ τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ διακήρυξις αὐτὴ ἀναφέρεται στὴ θεότητα τοῦ Κυρίου μας, ποὺ εἶναι τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ λέγεται ΛΟΓΟΣ. Εἶναι Θεός, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς Χριστός! Δηλαδὴ ὁ Μόνος Κύριος, ὁ Παντοκράτωρ, ὁ Ὁποῖος, μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα Του καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα — ποὺ εἶναι, σᾶν πρόσωπα, διαφορετικὰ καὶ χωριστὰ — συναποτελοῦν τὴν Μίαν Θεότητα, εἰς τὴν Ὁποίαν ὀφείλονται τὰ πάντα.

Μά, τί χρειάζεται ἡ θεολογία τὴν ἡμέρα αὐτή;... Καὶ ὅμως· ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ θεολογία καὶ μάλιστα θεολογία, γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου. Καὶ δὲν εἶναι θεολογία δύσκολη. Εἶναι εὔκολη, καθαρὴ καὶ ἁπλῆ. Ἰδού: «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστός.. εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν». Αὐτὴ εἶναι ὅλη κι' ὅλη καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν ὑπόθεσι τῆς μεγάλης αὐτῆς ἑορτῆς. Ἀλλά, τί λέγω;... Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν ὑπόθεσι καὶ τὸ κέντρον ὁλοκλήρου τῆς πίστεως. Διότι, «εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγείγερται, ἄρα ματαία ἡ πίστις ἡμῶν». Ἂν ἀφαιρέσουμε, δηλαδή, ἀπὸ τὴν πίστη μας, ἀπὸ τὴ χριστιανική μας θρησκεία, τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, τότε τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ, ὅλα πέφτουν. Τὸ λέγει αὐτὸ ὁ Θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος. Ὅλοι δὲ οἱ ἀρνητὲς καὶ οἱ ἄπιστοι, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς θρησκείας Του, ἀγωνίστηκαν μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις νὰ χτυπήσουν τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τῆς Ἀναστάσεως, μὲ χίλια - δυὸ μέσα: Μὲ θεωρίες, μὲ σκέψεις ὀρθολογιστικές, μὲ προπαγάνδες, μὲ ψέματα... ἀλλὰ δὲν ἔκαναν τίποτε. Ὅλοι τους ἐνικήθησαν καὶ ἐχάθηκαν «ὡς ἐκλείπει καπνὸς... καὶ ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός». Ἀλήθεια, ποιὸς ἔμεινε ἀπ' ὅλους αὐτούς; Ποιὸς ἔμεινε ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐκείνους ποὺ Τὸν ἐσταύρωσαν καὶ ἀγωνίσθηκαν νὰ κρύψουν καὶ νὰ διαψεύσουν τὴν ἀνάστασί Του;... Ἀλλὰ μήπως ἔμειναν οἱ μετέπειτα θεομάχοι καὶ χριστιανομάχοι; Καὶ δὲν ἦσαν ἄσημοι καὶ ἀφανεῖς, οὔτε κατὰ τὶς πνευματικές των δυνάμεις, οὔτε γιὰ τὴν κοινωνική τους θέσι. Ἰ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ὑπῆρξε λαμπρότατος αὐτοκράτωρ καὶ ὁ ἰσχυρότερος ἄρχων τῆς γῆς, στὴν ἐποχή του. Τάβαλε ὅμως μὲ τὸν Ἀναστάντα Κύριον καὶ τὸν ἐπολέμησε μὲ μανία πρωτοφανῆ. Καὶ στὸ τέλος, τί ἔγινε;... Ἁπλούστατα· ἐνικήθηκε καὶ ἐχάθηκε. Δὲν ἔμεινε δὲ ἀπ' αὐτὸν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ παροιμιώδης ἐκείνη φράσις: «Νενίκηκάς με Ναζωραῖε», ποὺ τὴν εἶπε τὴν ὥρα ποὺ ξεψύχαγε! Ἀλλὰ μήπως καὶ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα πεύματα τοῦ Κέλσον, τοῦ Ρενάν, τοῦ Στράους, τοῦ Διδερώ, τοῦ Κλεμανσὼ καὶ τόσων ἄλλων, ποὺ ἐπολέμησαν μὲ λύσσα τὸν Ἀναστάντα Χριστό, ἐκέρδισαν

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΠΑΣΧΑ ΛΥΤΡΟΝ ΛΥΠΗΣ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΑΙΩΝΙΟΣ

Τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ Σ. ΣΕΡΕΤΗ, καθηγητοῦ

Ἀμετανόητος βυθίστηκε στὴν νυκτερινὴ ἠρεμία τοῦ Σαββάτου ἡ ἀγέρωχος προφητοκτόνος! Τίποτε δὲν ἐνοχλεῖ τὰ παιδιά της ὕστερα ἀπὸ τὴν πασχαλινὴ κραιπάλη. Τὸ στοργικὸ κοιμητήρι τοῦ Ἰωσὴφ φιλοξενεῖ τὸν ἀμείλικτο μαστιγωτὴ τοῦ Φαρισαϊκοῦ θεατρινισμοῦ. Κοιμᾶται γιὰ πάντα τὸν ἄληκτο καὶ ἀνεξύπνητο ὕπνο. Ἡ βαρειὰ ταφόπετρα σκεπάζει τὸν θεῖο Μυσταγωγό. Σὰν τὰ πουλιὰ στὴ θύελλα σκορπίστηκαν οἱ ἐκλεκτοί Του. Τὰ χείλη τῶν φίλων ἐσφράγισε ἡ σιωπή. Πένθιμο κενοτάφιο χαμένων ἐλπίδων ἡ ψυχή των. Μόνο κάποιες γυναῖκες ἄγρυπνοῦν στὴ μνήμη τοῦ Διδασκάλου. Κινοῦνται ἀργὰ μέσα στὸ σύθαμπο. Ἔρχονται νὰ ἀρωματίσουν τὸν Μεγάλο Νεκρό. Τίποτε δὲν τρομάζει τὴν τρίμορφη ἀγάπη στὸν ἀνήφορο τῆς Εὐγνωμοσύνης. Ἡρωϊκὲς στάθηκαν οἱ καλόγνωμες μυροφόρες, γιὰ ν' ἀπαλύνουν μὲ τὴ θωπεία τοῦ θλέμματος τὸν Ἰησοῦ τὴν ὥρα τῆς θανῆς του στὸ ἰκρίωμα τῆς χλεύης καὶ τῆς ὀδύνης. Στὸ ρόλο τους καὶ τώρα στὴν ὀρθρικὴ πορεία πρὸς τὸν Τάφο. Μόνο ὁ λίθος ποὺ κρατάει τὴν πέτρα τῆς ζωῆς συγκεντρώνει τὴν ἀγωνία τους! Μὰ στὸ μυροβόλο κῆπο τοῦ Ἰωσήφ, στὸ πρῶτο χαμόγελο τῆς αὐγῆς, ἡ ἀγωνία γίνεται ἔκστασις. Ὁ λίθος εἶχεν ἀποκυλισθῆ. Ὁ τάφος ἦτο κενός! «Καὶ ὁ λευκοφόρος ἄγγελος σᾶν ὑπέρκοσμος ληξίαρχος ἀπήγγειλε τὴν μεγάλην πρᾶξιν τῆς Ἀναστάσεως!»

Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ κάνει βοὴ τὸ Ἀγγελικὸ μήνυμα. Παιᾶνα νίκης καὶ ἰαχὴ θριάμβου. Ἠγέρθη ὁ Κύριος. Χαρᾶς Εὐαγγέλια! Ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χαρὰ ἡ Μαρία. Πρῶτες Εὐαγγελίστριες τοῦ «φαιδροῦ τῆς Ἀναστάσεως» μηνύματος οἱ μυροφόρες. Χριστὸς Ἀνέστη. Τὸν ἀντικρύζουν «οὔσης ὀψίας» περιδεεῖς οἱ δέκα. Τὸν ψηλαφοῦν οἱ δισταγμοὶ τοῦ Θωμᾶ. Συνδειπνοῦν μαζί του οἱ συνοδοιπόροι τῆς Ἐμμαοῦς. Συνομιλοῦν μαζί του οἱ μαθηταὶ στὰ γελαστὰ ἀκρογιάλια τῆς Τιβεριάδος. Ἐπάνω στὸ λόφο τῶν Ἐλαιῶν ἀποχαιρετᾶ τοὺς φίλους. Ἐκεῖ ὁ Σταυρὸς ἐφάνηκε νὰ ἐκμηδενίζῃ τὴν Ἐλπίδα. Μὰ ἦλθε ἡ Ἀνάστασις καὶ ἐκμηδενίζει τὴν ἀπελπισία. «Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών». Κῦμα εὐφροσύνης κατακλύζει τοὺς αἰῶνες. Ὑψώθη «σύσσημον» χαρᾶς αἰώνιον. Γιατὶ «οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω· ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἄπας καὶ ἀόρατος! Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται εὐφροσύνη αἰώνιος».

☆

Κάθε χρόνο, ὅταν ἀντηχοῦν οἱ καμπάνες στὸν χαρμόσυνο νυκτερινὸ συνηχισμό τους, ξεχνοῦμε τὴν ἀπόστασι ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸ θεῖο Εἰδύλλιο τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ μακρινὸ εὐφρόσυνο γεγονὸς εἶναι μπροστά μας. Μᾶς πλημμυρίζει χαρά. Καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰ παίρνουμε τὴν δύναμι. Μὲ τὴν χαρὰ γιορτάζουμε τὴν νίκη. Μαζὶ μὲ τὸν Ἀναστάντα ὄρθια καὶ ἡ Ἐλπίδα. Τῆς Λυτρώσεως Ἐλπίδα. Πάσχα λύτρον λύπης. «Ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται» καὶ «πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται». Γιατὶ ὁ Χριστὸς «παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν». Λοιπόν; «Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατόν· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος». Περιττὴ ἡ ἐπιχειρηματολογία τῆς ἀπολογητικῆς. 'Ομιλεῖ τὸ θαῦμα εἴκοσι αἰώνων. Στὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ εὑρίσκει ἡ ἀπιστία τὸ Βατερλώ της. Γιατὶ μπορεῖ νὰ πλανηθοῦν λίγοι γιὰ πολύ. Καὶ νὰ ἀπατηθοῦν ὅλοι γιὰ λίγο. Εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ ἀπατῶνται ὅλοι γιὰ ὅλο τὸν καιρό. Μυριάδες καιόμενες καρδιὲς συμπορεύονται μὲ τὸν Ἀναστάντα πρὸς Ἐμμαούς. Πλῆθος ἀνθρώπων διαβεβαιώνει σὲ στιγμὲς δοκιμασίας «ἑωράκαμεν τὸν Κύριον». Τὸ ἐπαναλαμβάνουν «ἀνεωγμένων ἢ κεκλεισμένων» τῶν θυρῶν τῆς καρδιᾶς τους. Σὲ ὧρες ἀμφιβολίας ἢ κατανύξεως. Στὰ πρῶτα ἢ στὰ στερνὰ βήματα τῆς ζωῆς τους. Πάσχα λύτρον λύπης. Διάβασις ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωή. Διάβασις ἀπὸ τὸ πένθος τοῦ χειμῶνος στὴ χαρὰ τῆς καλοκαιρίας. Διάβασις ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπογνώσεως στὸ γλυκὺ Φῶς τῆς ἐλπίδος. Μήνυμα χαρᾶς καὶ πηγὴ εὐφροσύνης. Ἀ-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΞΕΛΑΣΗ ΣΤΟΥ ΑΝΑΠΗΡΟΥ

Τοῦ κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΑΚΡΥΔΗΜΑ

Περαστικὸς ἦταν ἀπὸ τὸν κάμπο. Τοῦ ἄρεσε ἡ πλούσια χλωροσιά, ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸ σκαμμένο χῶμα κι' ἔψαξε νὰ φωλιάσει. Ἔφτασε στὸ πλούσιο κεφαλοχῶρι, τοῦ καλάρεσε ἡ ζωὴ ἐκεῖ καὶ ξέμεινε. Στὸν καφενὲ ποὺ ἔστησε ἔγραψε «Καφενεῖο ὁ Κομιζόγλης».

—Κομιζόγλης! Ξενικὸ ὄνομα κουτσομπόλευαν οἱ ντόπιοι συνατοί τους. Τρέχα γύρευε ποῦθε κρατᾶ ἡ σκούφια του. Τέλος πάντων, καλὸς ἄνθρωπος φαίνεται. Ἕνα καφενεῖο τῆς προκοπῆς μᾶς χρειαζόταν. Ἂς τὸν ὑποστηρίξουμε.

Τὸν θυμοῦνται ἀκόμα τὸν Κομιζόγλη στὸ χωριό. Ἦταν κοντός παρὰ μέτριος καὶ ἀργόσαιρνε τὰ βήματα σκυφτός, λὲς καὶ τὸν βάραινε ἡ ἄσπρη του μπροστοποδιὰ ἢ καὶ φοβόταν μὴ χύσει τὸν καφὲ ποὺ σερβίριζε Τὸ κεφάλι του στρογγυλὸ μὲ σταχτιὲς τουλοῦπες, ποὺ στεφάνωναν γυαλιστερὴ φαλάκρα. Τὰ μάτια του στρογγυλὰ κι' ἐξώκοχα καρφώνονταν δυνατὰ στὸ πρόσωπό σου, σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ διαβάσει τὸ πῶς τὸν παίρνεις τὸν καφέ. Σὰν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴ ρίζα τῆς γενειᾶς του, ἀπαντοῦσε πικραμένος:

—Τί θέλτε τὰ περσσότερα; Σὰν καὶ σᾶς ἤμουν καὶ γώ. Εἶχα γῆς, εἶχα ἀμπέλια, εἶχα ἐλιές. Μὲ τὴν ἀξίνα πάλευα ἀπὸ ἀνατολὴ σὲ δύση. Γιὰ τ' ὄργωμα; Μὲ τ' ἄστρι ξεκινοῦσα κι' ὁ κλάδος ἦταν γλέντι μου, ὡς ποὺ τὰ παράτησα γιὰ νὰ καζαντίσω... Καὶ σὰν τὰ παράτησα, τότε κατάλαβα τὶ ἔχασα. Ἔχασα τὸ βάρος μου τὸ ἴδιο, τὴ γλύκα τοῦ ψωμιοῦ, τοῦ δίκαιου τὸν ὕπνο.

Καὶ δὲν ἔλεγε ψέματα ὁ καφετζῆς γιὰ τὸν καημό του. Πολλοὶ ποὺ τὸν εἴχανε ἰδεῖ νὰ παίρνει ἀπὸ τὸ σκαμμένο χῶμα καὶ νὰ μυρίζεται Νὰ τινάζει τὸν ἄνθο ἀπὸ τὶς ἐλιὲς, ἀνυπόμονος γιὰ νὰ φανεῖ τὸ λιόκαρπο. Νὰ σκύβει κάτω ἀπὸ τὸ κούρβουλο καὶ νὰ παλαμοζυγίζει τὸ σταφύλι. Κάποτε, κάποιος τὸν εἶπε Σίμωνα. Δὲν τοῦ κακοφάνηκε καὶ τοῦ ἔμεινε «Σίμωνας» σὰ βαφτιστικό του.

Ξημέρωνε ἡ πένθιμη γιορτὴ τῆς χριστιανοσύνης, Μεγαλοπαράσκευο κι' ὁ Κομιζόγλης ξημερώθηκε ἄγρυπνος καὶ μὲ μπουρίνια μέσα του.

—Φτού σου ἀναθεματισμένε. Φτού σου ὀξαποδῶ. Τὴ σημερινὴ βρῆκες νὰ μὲ κολάσῃς;

Γκὰκ - γκοὺπ, γκὰπ - γκοὺπ, γκάπ - γκοὺπ, ἀκουγόταν ὅλη νύχτα ἀπὸ τὴν πλαϊνὴ κατοικία τοῦ Μήτσου τοῦ ἀνάπηρου. Τὸ τσατουμένιο μεσοχῶρι, ποὺ ἔκρυβε ἀνεξήγητο τὸ χτύπο, τιναζόταν σύγκομο καὶ ξέφτια ἔπεφταν στοῦ Κομιζόγλη τὸ κρεββάτι. Τώρα μάλιστα προστέθηκε ἡ γκρίνια τῆς γυναίκας του καὶ τὸ τσιτσίρισμα τοῦ ἀγουροξυπνημένου τους μυξάρικου.

Δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ὁ καφετζῆς περισσότερο. Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ διπλοφασκέλωσε καταγῆς μὲ σφιγμένα δόντια.

—Νά, ὥρσε σκατόφωλε, ὥρσε θεομπαίχτη... Δὲ θὰ μ' ἀναγκάσης νὰ βλαστημήσω σήμερα.

Γκὰπ - γκοὺπ, γκὰπ _ γκοὺπ, γκὰπ - γκοὺπ ἐξακολουθοῦσε, πεῖσμα καὶ εἰρωνεία στὸ ἀναστάτωμά του, ὁ ὁλονύχτιος χτύπος. Ἦρθε καὶ τέντωσε τὸ παράθυρο. Ρίγησε, ἀναρρίγησε καὶ κάπως συνῆλθε.

Ἔξω εἶχε φέξει γιὰ καλά, μὰ πηχτὴ καταχνιὰ σκέπαζε τὰ πάντα. Κάτω στὸν κῆπο τὰ κυπαρίσσια, ἴσκοι λειψοὶ κι' ἀδύναμοι, φάνταζαν κάτω ἀπὸ τὴν καταχνιὰ στυλωτῆρες της. Καὶ τὸ ψηλὸ κωδωνοστάσι πέρα - κεῖθε, τὸ ἴδιο φάνταζε. Ὁ νοῦς τοῦ καφετζῆ πισωπετᾶ στὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα χρόνια καὶ βλέπει τὴν καταχνιὰ σύγνεφο ἀμάθειας νὰ κρύβει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὴν ἀλήθεια. Τὴ βλέπει σύγνεφο ἀκολασίας κι' ἀδικίας, νὰ σκεπάζει τὴν πόλη ποὺ ἔμελλε νὰ γενεῖ ἡ κιβωτὸ τῆς χριστιανοσύνης.

—Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ μουρμούρισε καὶ ἱερὴ ἀνατριχίλα περίλουσε τὸ κορμί του.

—Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ ξαναμουρμούρισε. Γύρισε κατὰ τὴν ἀναστὴ κι' ἔκαμε τὸ σταυρό του.

Ὕστερα ἔφτυσε δύο - τρεῖς δῶθε - κεῖθε, γιὰ τὴν πρωτύτερη κατάστασή του, πλύθηκε, ντύθηκε καὶ βγῆκε. Μά... Πάνω ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο διέκρινε κάτι νὰ κυλιέται κατάχαμα στὴ γῆ. Σύγκαιρα ἄκουσε καὶ ἀγκομαχητό. Τρέχοντας, ἔφτασε στὸ στερνὸ σκαλί καὶ εἶδε θεριακὸ κορμὶ μονόποδο, νὰ κυλιέται, νὰ κουλουριάζεται σὰ σκουλῆκι γιὰ νὰ μπορέσει ν' ἀνακαθήσει.

—Μπρὲ Μήτσο; Ἐσὺ εἶσαι μωρὲ ἄμοιρε;

—Ἐγὼ εἶμαι... Ποιὸς ἄλλος θὲς νὰ εἶναι; Ποιὸς ἄλλος εἶναι στὴν κατάντια τή δική μου; Ἀνάθεμα τὸ βόλι, ποὺ δὲ μὲ πῆρε στὴν καρδιά.

—Ἔλα δός μου τὸ χέρι σου. Ἔτσι μπράβο. Ἀγκάλιασε τώρα τὸ κεφάλι μου. Στηρίξου πάνω μου. Ρίξε πάνω μου τὸ βάρος σου καὶ μὴ φοβᾶσαι. Πάτα στὸ σκαλί. Μπράβο, ἔτσι μπράβο, ἄντε μπρός. Ἄλλη μιὰ καὶ ἀνεβήκαμε.

—Βιάστηκα, εἶπε ὁ ἀνάπηρος βαρυανασαίνοντας σὰν ὀρθοστήθηκε στὸ κεφαλόσκαλο. Βιάστηκα καὶ δὲν τὸ ἄρμωσα καλά. Ἔσπασε τὸ δέμα, σὰν πάτησα ἀπὸ τὸ στερνὸ σκαλὶ τὴ γῆς. Δυὸ μῆνες βασανίζομαι νὰ τὸ φτιάξω. Ἀπόψε μὲ πῆρε ἡ βιάση νὰ τὸ ἑτοιμάσω καὶ ξενύχτησα. Τ' ἄτιμα τὰ δεκανίκια μοῦ πρίσκουν τὶς μασχάλες μου. Εἶπα νὰ τοιμάσω τὸ ζυλοπόδαρο νὰ φανῶ καὶ γὼ στὸν κόσμο τοῦτες τὶς ἄγιες μέρες. Βιάστηκα καὶ δὲν τ' ἄρμωσα καλά. Ἔσπασε τὸ δέμα.

Τὸν ἀνάπηρο τὸν πήρανε τὰ δάκρυα.

—Πές μου Χριστιανέ μου ἐσύ, ποὺ εἶσαι ξενοφερμένος καὶ δὲν ἔχεις τίποτα μαζύ μου, πές μου σὲ τὶ κριμάτισα, σὲ τὶ ἔφταιξα καὶ βασανίζουμαι τόσο; Πές μου λοιπὸν